

ЖІНКА У ЗОНІ

Інна, захмелівши з першого ковтка, голонна й знервована, раптом жалісно схлипнула, здумавши про Олесе. Значить, Карпівна просто заспокоювала її: життя не більше за любов, життя - воно і є Любов. Поки любов - доти й життя життям зветься.

"Друзяка" сам плакав, та, глянувши на неї протверезилим оком, конфіскував не випиту й наполовину горілку, вилив собі.

- Не пий більше, тут вірус похмільний у бабів, такий цирк вахтовички влаштовують, на що вже я старий, нікудишній, а й то шльондра одна шалається, здуріла... Не пий більше, я тобі й так розказуватиму. Там не жде тебе цей Грім Небесний?

- Який грім? - Здається, Інні почало розвиднюватись.

- Та той же козир, що привів тебе. Так його тут поза очі нарекли. Скажений тому що. Після аварії такий став - не підходить! А раніше, ти не повіриш, душа-хлопець був.

- Він і зараз душа, - знявши окуляри й сьорбнувши носом, впевнено сказала Інна. - Тараню мені подарував, можу й вам дати. І ночувати запрошував.

- А-а, ночувати! Ну, тобі видніше.

Федорович щось намацував рукою під подушкою і раптом змовницьки подивився на Інну.

- Слухай, дочко, а ти вірші любиш? Тіко не кажи, що ні. - Він обережно, мов який скарб, дістав, м"ятого-перем"ятого учнівського зошита, розгорнув.

- Я на бетонному заводі робив - це п"ять кілометрів од ЧАЕС, то в нас там один поет з "Робітничої газети", значить, шачив. А потім на станції з нами теж радіацію вилизував. Ну, я ж тобі казав - фронтове братство. То він розумний, зараза, все, що не спитай, знає. Поему він зветься "Аварія", написав. То це, щоб ти знала, не про аварію, а про нас, ліквідаторів. І все там чиста правда, як сльоза п"яниці. Попервах мужики не знали, що він вірші пише, називали його запросто, як свого, нашого, значить, Толян. Може, знаєш такого?.. Конельський прізвище. То я тобі, красуне, скажу: і серед вашого брата журналіста є тверда кістка - робітничка. Не гастролери, що як гівно на хвості: і тут, і там, і ради не дам. Ох, як же він дістав нас цими своїми віршами! Хочеш, - Федорович понизив чомусь голос, - дам списати слова?

"Ой, - подумала, сполошившись, Інна, - "друзяка", здається, "п'яніє". Тим часом процес пішов. Федорович послинив пальця з незмивною чорною каймою під нігтем, деформованого й напухлого в суглобі. Інна зиркнула на решту пальців - визначила, поліартрит. Добровільна заложниця, вона з жалістю подивилася на господаря та його зошит. Зітхнула: хоч не дуже товстий.

Тим часом Федорович почав, мало не плачучи, лиш зрідка для точності зазираючи в зошит, хрипким, із задишкою голосом декламувати:

Є в мене з ким працювати,
Радіацію скребти,
Та нема з ким крокувати
До високої мети.
Є мені з ким чарку пити,
В гості є куди піти,
Та один завжди я, ніби
Той пустельник в самоті.
Де те зілля є цілюще?
Хто підкаже мені, як
Пробудити людські душі
У волів цих - роботяг?

- Ну як? В корінь дивиться, злодіяка! А ще ж, ввайжай, пацан - років сорок, може, не більше... - Федорович сказав це з гордістю за робочу кістку, запив вірша горілкою, знову нюхнув цибулину, пояснив: - Не їм, щоб тобі дух не йшов, городські не люблять.

Він зібрався читати й далі, проте Інна, поділившись таранею й поклавши адресу Карпівни в планшет, завкапилася прощатися.

- Вибачте, гарні вірші, та мені ночувати ниде в Чорнобилі. Треба до автобуса встигнути.

- Не переживай, відпроваджу я тебе, - не дуже впевнено сказав Федорович і сам підвівся. - Та постривай, дочко. Ти хоч один куплет іще послухай - це ж гола правда, сміх на сльозах, як у того Глазого, а цей же пуп"янок бетон з нами місив - фронтове братство! Ось які кандидибобери від тої ліквідації - гола правда:

Приїхав пізно - діти вже сплять.

Де його пісня? - Пішла гулять.

Повертається під ранок

Розвеселена і п"яна:

"Загулялася я.

Закохалася я".

Через клятий той Чорнобил

Розпадається сім"я...

Який божевільний день!.. Інна задкувала до дверей, а "друзяка" наступав на неї з поемою про ліквідаторів аварії. Османне, що закарбувалося в пам'яті: сяю-

Місто чорнобильських енергетиків Славутич переживає нині нелегкі часи. Тому на часі створення тут центру інформації та зв'язків із громадськістю. Його завідувач Людмила ЛЮБИВА (на фото - праворуч) і співробітниця центру Тетяна СКОРОБОГАТЬКО оперативно готують змістовні повідомлення про життя міста, роботу місцевої влади з вирішення актуальних проблем.

Фото Миколи ПЕТРИЧЕНКА.

чи голубими, як барвінок, очима, старенький, самотній, нікому не потрібний, але вщасливлений тим, що вона його слухала. Федорович посилав їй всіма покрученими поліартритом пальцями, захриплим плаксивим голосом майже тверезе напучення у віршованих рядках:

І від душ отих забур"ячених
Всі аварії на Землі,
То реактори вибухають,
То нас зраджують у коханні,
То стикаються кораблі.

Маги Божа, заступниці! Ти все чуєш, як ніхто, всіх бачиш, всіх любиш. Спаси мене, помилуй мене, виведи мене з цього бур"яну на дорогу! Інна вже знемагала від рокованого їй співчуття трагікомедії людської самотності. Вона втомилася. Їй хотілося не бути.

14

До Зеленого Мису Інна дісталася, як кажуть, на автопілоті. Після безсонної ночі шуміло у вухах, боліла голова. Ці два дні за вагою передуманого та відчуженого були для неї як два тижні. Вона відчувала булість і нелюдську втому, немов після тяжкої хвороби. Навіть у вісімдесят шостому, після операції та ускладнення, їй, здається, було легше. Ось зараз упаде мертва на ліжко - який може бути душ, чай?!

Одначе на санпропуснику дозиметрист, переключаючи діапазони приладу, показав їй на туфлі, помірвав спідницю й здивовано запитав:

- Де це вас носило? Правила РБ порушите... Мийте взуття, а одяг треба випрати... Особливо спідницю й лівий рукав. Взагалі вовна - сорбент радіоактивності. Поміняли б гардероб!

(Далі буде)